

'Ik wilde mezelf niet beschadigen'

Politici krijgen onnodig veel kritiek te verduren, vindt de Noord-Hollandse gedeputeerde Sascha Baggerman. Ze lag onder vuur, omdat de provincie haar peperdure cursus betaalde. **'Ik werd in het hokje zakkenvuller geduwd. Daar wil ik boven staan.'**

TEKST: SANDRA OLSTHOORN | BEELD: ARNOLD VAN WEST

Sascha Baggerman, 34 jaar, heeft bepaald een heftig politiek jaar achter de rug. De jongste gedeputeerde van Noord-Holland heeft aan den lijve ondervonden hoe hard het leven als politicus kan zijn en hoe genadeloos soms de kritiek. Een storm barstte los toen bleek dat de provincie een opleiding voor haar zou betalen aan de Nederlandse School voor Openbaar Bestuur. Kosten: 41 duizend euro voor 2 jaar.

De Telegraaf pakte groot uit en de populaire blog *GeenStijl* kende geen genade met de Noord-Hollandse PvdA-politica, die werd neergezet als 'salonsocialistische uitvreter'. Zoveel geld voor een opleiding, in tijden van bezuinigingen, dat kon ze niet maken, was de teneur.

Ze heeft de reacties gelezen, zegt ze. 'Sommige reacties vond ik terecht, het gaat toch om publiek geld. Sommige reacties op internet gingen te ver, daar heb ik eerlijk gezegd erg om gelachen. De leukste vond ik van mensen die zeiden dat als ik er nog voor moest leren, ik deze functie niet had moeten krijgen. Alsof die opleiding daarvoor was.'

Samen met de andere gedeputeerden trad ze in juni 2009 af wegens de veelbesproken Landsbanki-affaire: de provincie verloor waarschijnlijk 78 miljoen euro door risicovol te beleggen in de IJslandse bank. Drie weken later keerde Baggerman terug bij een doorstart van het college, maar de onrust bij de provincie was nog niet voorbij.

Ophef was er over het afscheidsfeestje van gedeputeerde Ton Hooijmaijers, toen bleek dat dat 10 duizend euro zou kosten. Na weer een andere rel over ongete-

kende declaraties had commissaris van de koningin Harry Borghouts er genoeg van: hij kondigde in september aan op te stappen. De politiek is gewoon niet leuk meer, vond hij.

Heftige periode

Hoe beleef je zoiets? En waar haal je de motivatie vandaan om je in te blijven zetten voor de publieke zaak als jij en je collega's zo hard worden aangepakt? Het was zeker de heftigste periode die ze tot nog toe als gedeputeerde heeft gekend, zegt Baggerman terugkijkend. Maar ze is ook te nuchter om er haar plezier in het werk door te laten vergallen, bezweert ze. 'Als mensen die dicht bij mij staan zeggen: misschien was een andere keuze verstandiger geweest, denk ik daar over na. Maar als er kritiek komt van mensen die ik niet ken en die mij niet kennen...waarom zou ik mij overal door laten raken?'

Spijt van haar studie heeft ze ook niet. 'Ik heb er niet voor niks voor gekozen de studie voort te zetten. Iedereen ziet wel iets in een leven lang leren en ik vind dat echt heel belangrijk. Nederland moet daar harder aan werken. Ik wil blijven leren, mezelf prikkelen, dat zit gewoon heel sterk in mijn karakter. Ik leer zoveel van die opleiding! Het maakt me sterker en beter.' Dat 41 duizend euro veel is voor een opleiding van 2 jaar, vindt Baggerman ook. Maar echt begrip voor de kritiek heeft ze nog steeds niet.

'De hoogte van het bedrag zegt iets over de opleiding, maar de ophef zegt ook iets over wat wij gewend zijn. Als je in Harvard gaat studeren ben je 100 duizend dollar kwijt. Deze opleiding krijgt geen overheidssubsidi-

'IEN DALES MIJN VOORBEELD'

Hoeveel uur slaapt u gemiddeld? Zo'n 6 á 7 uur per nacht en dat is meer dan genoeg. Mensen vragen weleens hoe ik zoveel gedaan krijg, maar er zitten heel veel uren in een dag. Het scheelt dat ik amper tv kijk, al mis ik wel dingen nu. Mijn zus vind dat ik niet van deze wereld ben omdat ik schijnbaar heel bekende artiesten niet ken. Hoe ontspant u zich? Ik heb gelukkig niet veel nodig, dat gaat heel makkelijk. Ik word al blij van even de binnenstad ingaan en op mijn gemakje met een kop koffie een krant écht lezen. In plaats van er vijf binnen een half uur te moeten wegwerken. En ik spreek graag af met vriendinnen. Sporten doe ik niet, maar afspraken in Haarlem doe ik op de fiets. Altijd met de dienstauto is niet gezond.

Als u geen politicus was, wat was u dan gaan doen?

Geen idee! Ik vermoed dat ik wel ergens bij een overheidsorganisatie zou werken.

Welke politicus is een voorbeeld voor u? Ien Dales, ik vond haar altijd fantastisch. De politiek mist mensen zoals zij die durven te zeggen dat iets onzin is, die eerlijk zijn, zonder dat het meteen kwetsend is.

Trots op?

Ik ben trots op ons pleegzorgfonds. Ik kreeg veel reacties van pleegouders dat er kosten zijn die zij niet vergoed kregen. Ik vind dat als iemand de zorg voor een kind van een ander op zich neemt, we zo iemand zo veel mogelijk tegemoet moeten komen. Ik heb ervoor gekozen het fonds onder te brengen bij het Nationaal Fonds Kinderhulp waardoor de overheadkosten te verwaarlozen zijn. Nu kunnen de ouders verzoeken indienen om bijvoorbeeld een fiets te kunnen kopen of voor een weekendje weg. Dat vind ik mooi.

die en dat zie je terug in de kosten. Maar tegelijk heeft ook elke onderneming, heeft elke provincie, heeft het Rijk een opleidingsbudget voor werknemers. Het is zaak dat bestuurders blijven leren, ook voor hun kansen op de arbeidsmarkt ná de bestuursperiode. De provincie heeft bewust een opleidingsbudget. Ik mocht daar gebruik van maken. Daar is niks onoorbaars aan.' Snel na het uitbreken van de commotie maakte Baggerman bekend de kosten toch zelf te zullen dragen. 'Dat was geen toegeven. Ik wilde alleen mezelf en de partij niet beschadigen. Ik werd in het hokje zakkenvuller geduwd. Ik wil daar boven staan.'

CV

Sascha Baggerman 1976) begon haar politieke carrière op haar 16e in de jongerengemeenteraad, namens de Jonge Socialisten - van Zoetermeer. Tijdens haar studie bestuurskunde aan de Erasmus Universiteit verhuisde Baggerman naar Texel, waar ze 6 jaar als beleidsmedewerker bij de gemeente werkte. Van 2003 tot 2007 was ze Statenlid in Noord-Holland (PvdA). Sinds 2007 is ze gedeputeerde met onder meer Jeugdzorg en Wonen in haar portefeuille. 3 weken na haar aftreden in juni 2009 keerde Baggerman terug op haar oude post.

Mooiste baan

De rellerige sfeer rondom het Noord-Hollandse bestuur en de kritiek op haar persoon heeft haar plezier in het werk niet vergald. Ze vindt nog steeds dat ze 'de mooiste baan van de wereld heeft'. En als het aan haar ligt gaat ze een volgende periode ook graag door. Baggerman werd gedeputeerde nadat ze eerst een periode Statenlid was. Ze heeft een brede portefeuille met onder meer jeugd, wonen en cultuur.

'Ik denk vaak genoeg: dat ik dit mag doen. Het is de meest geweldige ervaring die je kunt hebben. Het mooie aan de provincie is dat je aan de ene kant afstandelijke, grote projecten hebt als wegenbouw en woningbouwprojecten. En tegelijk sta je ook heel dicht bij de mensen, bijvoorbeeld in de jeugdzorg. Soms moet je moeilijke beslissingen

nemen of zie je waar het misgaat, en dan is het helemaal niet leuk. Maar ik zit wel op een positie dat ik iets voor mensen kan betekenen. Als ergens wat verkeerd gaat, kan ik het rechtzetten. Als burgers me benaderen probeer ik ze altijd te helpen en nodig ik ze ook hier uit.' Lachend: 'Ik vind, als een burger de provincie weet te vinden, dan moet je dat ook belonen.'

Rammen

De politiek ligt onder een vergrootglas en bestuurders kunnen het al snel niet goed meer doen, lijkt het wel. 'Je moet beslissingen nemen die soms kritiek oproepen, dat hoort er nu eenmaal bij.'

'Het is vergelijkbaar met kritiek op allochtonen'

Maar het is tegelijk gelukkig maar een deel van de samenleving dat zo reageert en daar moet je gewoon niet te veel naar luisteren, is haar devies.

'Het is vergelijkbaar met de kritiek die mensen hebben op allochtonen, op Marokkaanse jongens. Dat zijn altijd jongens die ze niet kennen. Ali in de straat is gewoon leuk. Met politici is het ook zo. Mensen die mij niet kennen en die toch al een negatief beeld hebben over de samenleving en van politici, zullen eerder boze dingen roepen.'

Baggerman maakt zich zorgen over het afschrikwekkende effect dat de negatieve berichtgeving kan hebben op mensen die overwegen zich in te zetten voor de publieke zaak. 'Wat ik schadelijk vind, is dat er hierdoor toch mensen zijn die zeggen: hier begin ik niet aan. Of als mensen zeggen: ik heb hier geen zin meer in, ik ben geen kop van Jut waar iedereen maar op kan rammen.'

De kritiek op politici is vaak ook gewoon onredelijk, stelt Baggerman geïrriteerd vast. 'Ik vind dat ik als politicus een voorbeeldfunctie heb en daar gedraag ik mij naar. Maar we moeten hierin niet doorslaan. Neem nou alle gedoe over rekeningen van etentjes. Iedereen heeft de mond vol van wat je wel en niet kunt maken. Maar kijk naar de agenda van politici, hoe vol hun werkdagen zitten. Dat is niet doorsnee. Mijn eigen agenda zit vaak zo vol dat eten iets is wat altijd snel tussendoor moet gebeuren. Meestal eten we dan een broodje, soms spreken we af in een restaurant. Dat is gewoon efficiënt werken.'

Maar er is toch wel degelijk onnodig gedeclareerd? Fel: 'Het is hier geen Engeland en dat is wel waar de journalisten naar op zoek waren. Daar ging het zo onvoorstelbaar ver. Hier ging het om broodjes haring. Kom op.' <

MAX RAM WK VOETBAL

Sinds het wereldkampioenschap in Zuid-Afrika is losgebarsten, worden wij elke avond getraakteerd op praatprogramma's over voetbal. Dat gezever heeft iets geruststellends - iets van vroeger, toen wij nog één natie waren en Abe Lenstra onze nationale trots bevredigde. Het verbaast me dan ook niet dat uit weer een peiling is gebleken dat de PVV-stemmer het meest naar voetbal kijkt.

Zelf kijk ik naar de voetbalpraatprogramma's zoals ik verslaafd kan raken aan drop. Een grote zak kan ik in één keer opeten, totdat ik helemaal misselijk achterover val op de bank. Maar laatst kwam ik toch ineens iets interessants tegen. Een moment om aan de vergetelheid te onttrekken. Een moment om te herhalen. In een van die programma's zat Wouter Bos. Hij zag er ontspannen uit. Bij *Buitenhof* pleegt hij vlak voor de uitzending een das om te doen, maar nu was hij weer dasloos. Het stond hem goed, dat open overhemd. Wie ook in het programma zat, was de onvermijdelijke sportjournalist Johan Derksen, die erg graag zegt waar het op staat.

Derksen stelde plotseling een echte journalistenvraag, zo'n vraag die bijna nooit wordt gesteld in sportprogramma's.

Derksen vroeg en ik citeer bijna letterlijk: 'Nederland wil het WK-voetbal organiseren. En Nederland wil de Olympische Spelen organiseren. Zulke grote evenementen kosten veel geld, maar er wordt dan altijd meteen bij gezegd dat zij uiteindelijk nog meer geld opleveren. Maar is dat zo?'

Goeie vraag.

Bos ging even verzitten en als hij een das om had gehad, zou hij hem hebben rechtgetrokken.

De voormalige excellentie van Financiën besloot er niet om heen te draaien. Hij antwoordde: 'Om eerlijk te zijn kosten zulke grote evenementen alleen maar geld. Het is mogelijk dat een land als Zuid-Afrika, waar wegen moeten worden aangelegd en waar een hele infrastructuur moet worden gebouwd, er financieel baat bij heeft. Maar voor landen die al over een goede infrastructuur bezitten, geldt dat niet.'

Boem! Die zat!

Nederland is zo'n land met een goede infrastructuur. Het leek mij een

dodelijke opmerking voor al diegenen die kosten-batenanalyses laten uitvoeren door dure adviesbureaus. Bos vond de uitkomsten van al die analyses veel te optimistisch.

Gebakken lucht was het, meer eigenlijk niet. Er viel even een stilte aan die voetbaitafel, waar anders altijd zo vrolijk wordt gekwebbel. Bij mij kwam een andere vraag op, namelijk deze: worden wij telkens weer voorgelogen?

Nog geen twee maanden geleden heb ik Ivo Opstelten, voorzitter van Council Olympisch Plan 2028, bij *Pauw & Witteman* zien uitleggen wat een buitenkansje die spelen in Amsterdam worden voor onze portemonnee. Naast hem zat onze nationale sportyaho, Erica Terpstra, druk te beamen wat Ivo met zijn Olivier Bommelstem naar voren bracht.

In 2028 is Opstelten 82 jaar. Saar Boerlage (ze leeft nog) is dan 96. Weet u nog wie Saartje was? Ze maakte in 1992 als Amsterdamse stadsfiguur zoveel stampij dat de IOC-leden hun neuzen optrokken en de Spelen aan Barcelona gaven.